

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/48/2018
Identifikačné číslo spisu: 1514202766
Dátum vydania rozhodnutia: 19.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1514202766.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36 432 105, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Boledovičom, so sídlom Úzka 578/4, 900 41 Rovinka, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916, o zaplatenie 4.978,31 eur s príslušenstvom a odmeny zo zmenky, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 1CbZm/389/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. decembra 2017, č. k. 2CoZm/45/2017-215, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“), napadnutým rozsudkom z 12.12.2017, č. k. 2CoZm/45/2017-215 v prvom výroku potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 27.06.2016, č. k. 1CbZm/389/2014-174, ktorým súd prvej inštancie ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz súdu prvej inštancie zo 03.06.2014, č. k. 1Zm/112/2014-19 a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 430,69 eur. Druhým výrokom rozhodol, že žalobca má právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca žiadal, aby súd žalovaného zmenkovým platobným rozkazom zaviazal na zaplatenie zmenkovej sumy 4.978,31 eur s úrokom 6 % ročne z predmetnej sumy od 10.08.2013 do zaplatenia, zmenkovej odmeny 16,59 eur a náhrady trov konania. Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že žalovaný na základe zmluvy o úvere poskytol dlžníkovi Zdenkovi Rechtoríkovi úver, dlžník úver riadne a včas nesplácal, žalovaný svoju pohľadávku postúpil spoločnosti BBF capital, a. s., ktorá ju postúpila spoločnosti LICITOR factoring, s.r.o. Táto ju na

základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 18.12.2008 postúpila žalobcovi. Spolu s postúpením pohľadávok bola indosovaná aj blankozmenka, vystavená dlžníkom v prospech žalovaného na zabezpečenie pohľadávok z úverovej zmluvy. Na základe dohody o vyplňovacom práve k zmenke, ktorú dlžník uzavrel so žalovaným, bol zmenkový veriteľ oprávnený doplniť v blankozmenke chýbajúce údaje o výške zmenkovej sumy a dátume splatnosti. Toto oprávnenie ako majiteľ blankozmenky využil a vyplnil sumu rovnajúcu sa zabezpečenej pohľadávke v deň výkonu práva. Následne dlžníka vyzval, aby sa dostavil do platobného miesta uvedeného na zmenke a zmenku zaplatil. Dlžník povinnosť nesplnil, preto zaslal svojmu predchodcovi upovedomenie o nezaplatení zmenky a dlžníkovi ako vystaviteľovi správu o nezaplatení. Žalovaný príslušnou doložkou nevyklúčil svoju zodpovednosť za zaplatenie zmenky a keďže ako indosant je jednou zo solidárne zaviazaných zmenkových dlžníkov, postih uplatňuje proti nemu.

3. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel v plnom rozsahu a dňa 03.06.2014 vydal zmenkový platobný rozkaz č. k. 1Zm/112/2014-19. Voči zmenkovému platobnému rozkazu podal žalovaný námietky, ktoré odôvodnil tým, že kauzálny vzťah medzi ním a žalobcom, ktorý by zmenka zabezpečovala, neexistuje. Zmenku vystavil dlžník na zabezpečenie záväzkov, ktoré voči nemu ako veriteľovi mal zo zmluvy o úvere a zmenka preto neoddeliteľne súvisí s úverovou zmluvou. Kauzálnu pohľadávku postúpil zmluvou zo dňa 26.09.2006 spoločnosti BBF capital, a.s., ktorej súčasne indosoval zabezpečovaciu zmenku. Za prevod zmenky nedostal žiadnu protihodnotu, indosamentom neplnil a ani nezabezpečoval nijaký svoj vlastný záväzok voči žalobcovi, ani jeho predchodcom. Mal za to, že žalobca konal pri nadobúdaní zmenky vedome na jeho škodu, keďže mu bol známy obsah zmluvy o postúpení pohľadávok. Uviedol, že pohľadávky boli postúpené s tým, že skutočná výška pohľadávky, ktorú sa žalobcovi podarí vymôcť od dlžníka, je jeho podnikateľským rizikom. Žalovaný mal za to, že konanie žalobcu je zlomyseľné, pretože prostredníctvom indosovaných zmeniek sa snaží získať 100 % hodnoty pohľadávok, za ktorú jeho právny predchodca zaplatil len 26 % hodnoty. Žalovaný tiež namietol neexistenciu vyplňovacieho práva, lebo dohoda o vyplňovacom práve k zmenke nedostatočne identifikuje zmenku a pre neurčitosť je absolútne neplatná. Ďalej namietal, že ho zmenka nezaväzuje, keďže on žalobcovi oprávnenie blankozmenku vyplniť neudelil, vyplňovacie právo mohol žalobca využiť len voči vystaviteľovi, on by mohol byť zaviazaný len podľa textu, ktorý na listine bol v čase vystavenia. Odhliadnuc od toho považoval právo žalobcu vyplniť blankozmenku za premlčané, pretože žalobca mohol vykonať právo na vyplnenie blankozmenky už v čase postúpenia pohľadávky. Ďalej žalovaný namietol výšku zmenkovej sumy z dôvodu, že žalobca nijak nepreukázal, ani nedoložil, že výška vyplnenej zmenkovej sumy zodpovedá zabezpečovanej úverovej pohľadávke v súlade s dohodou o vyplňovacom práve. Mal za to, že dôkazné bremeno ťaží žalobcu nielen vzhľadom na to, že on už nie je majiteľom kauzálnej pohľadávky a nie je v jeho možnostiach preukázať skutočnú výšku úverovej pohľadávky a jej príslušenstva, ale aj preto, že sumu do blankozmenky vyplnil žalobca a v konaní sa domáha jej zaplatenia. Nakoniec namietol zmeškanie lehoty na predloženie zmenky na platenie, lebo žalobca nepreukázal, že zmenku predložil zmenkovému dlžníkovi na platenie a ten ju odmietol zaplatiť. Zmeškaním lehoty žalobca podľa čl. I. § 53 zmenkového zákona stratil práva proti indosantom.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní konštatoval, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že zmenka v čase kedy bola rubopisovaná na rad žalobcu, neobsahovala údaj o zmenkovej sume a dátume splatnosti. Chýbajúce údaje doplnil žalobca. Žalovaný namietol, že oprávnenie nemal, a preto v zmysle čl. I. § 69 zmenkového zákona môže byť zaviazaný len podľa pôvodného textu. Námietku súd hodnotil ako nedôvodnú. Žalovaný bol priamym účastníkom dohody o vyplňovacom práve, a aj keď oprávnenie neudelil, musel pri indosovaní blankozmenky počítat s možnosťou, že neúplná listina môže byť doplnená za podmienok a spôsobom, ktorý sám s vystaviteľom blankozmenky dojednal. Žalovaný vedel, že zmenka je neúplná a podľa potvrdenia o omeškaní dlžníka vedel, že sú splnené podmienky, za ktorých má majiteľ právo blankozmenku vyplniť. Musel preto počítat s tým, že majiteľ doplní chýbajúce údaje.

5. Okresný súd zdôraznil, že náležitosti, ktoré má obsahovať dohoda o vyplňovacom práve k blankozmenke zákon nepredpisuje. Rovnako žiadny predpis neurčuje s akou presnosťou má byť blankozmenka v dohode o jej vyplnení identifikovaná. Nie je preto nevyhnutné vždy podpísať všetky údaje, ktoré listina obsahuje, ak nevzbudzuje vážnejšie pochybnosti o tom, v ktorej listine majú byť

chýbajúce údaje vyplnené. Zmenkový dlžník vystavil zmenku v prospech zmenkového veriteľa, ktorá neobsahuje údaj o zmenkovej sume a dátume splatnosti. Napriek tomu, že účastníci dohody neidentifikovali blankozmenku údajmi o dátume a mieste vystavenia, platobným miestom a domicilom, ktoré nepodliehali vyplňovaciemu právu, nie je možné považovať popis blankozmenky za neurčitý. Treba podľa okresného súdu prihliadnúť na to kto zmenku vystavil, v prospech koho bola vystavená a aký kauzálny vzťah je ňou zabezpečený. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný dohodu o vyplňovacom práve k zmenke s rovnakým obsahom používal opakovane pri zabezpečovaní svojich úverových pohľadávok. Dôvodný bol preto záver, že dohodu on koncipoval a v tom čase považoval identifikáciu blankozmenky v dohode za dostatočne určitú.

6. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo dňa 12.12.2017, č. k. 2CoZm/45/2017-215, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Súčasne rozhodol o práve žalobcu na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

7. Odvolací súd poukázal na § 471 ods. 2 C. s. p., ktoré ustanovenie explicitne zakotvuje princíp, podľa ktorého sa konanie o zmenkovom platobnom rozkaze a šekovom platobnom rozkaze začaté za režimu Občianskeho súdneho poriadku (starého procesného režimu), dokončí podľa tohto režimu aj za účinnosti nového procesného režimu.

8. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého prvoinštančného rozhodnutia, odvolací súd vyslovil súhlas s argumentáciou súdu prvej inštancie, týkajúcou sa abstraktnosti zmenky, či už sa jedná o zmenku, ktorá plní funkciu platobnú alebo funkciu zabezpečovacia. Zdôraznil, že je potrebné rozlišovať medzi teoretickým výkladom, ktorý využíva žalovaný ohľadne funkcií zmenky a praktickým využitím zmenky v súlade so zákonným postupom pri vymáhaní nárokov. Z teoretického hľadiska je zmenka skutočne spravidla vždy previazaná s určitou kauzou a dlžník zmenku nevystavuje bezdôvodne. Zmenka má aj funkciu platobnú, aj funkciu zabezpečovacia. Avšak to nič nemení na skutočnosti, že zmenka je stále, bez ohľadu na kauzu a funkcie, ktoré v sebe nesie, dokonalým abstraktným skriptúrnym cenným papierom, ktorého oprávnený majiteľ nie je povinný preukazovať ani dôvod záväzku, ani výšku pohľadávky, tak ako to správne uviedol súd prvej inštancie, keď odkázal na prepojenie zmenkového zákona k lex generalis - Občianskemu zákonníku v § 495.

9. Odvolací súd poukázal na ustanovenia § 11, § 14 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 43 ods. 1 a § 45 ods. 1 zmenkového zákona, ktoré svedčia tomu, že žalobca preukázal svoj nárok nepretržitým radom indosamentov, preukázal, že nadobudol zmenku rubopisom od jej predchádzajúceho majiteľa LICITOR factoring, s.r.o., a keďže v súlade s § 14 ods. 1 zmenkového zákona rubopisom prechádzajú na nového majiteľa všetky zmenkové práva, právo vyplniť biancozmenku nevylučujú, žalobca ako oprávnený vlastník zmenky doplnil na zmenku dátum splatnosti a zmenkovú sumu. Žalobca tiež listinnými dôkazmi preukázal, že zaslal dlžníkovi výzvu na zaplatenie zmenky, ktorá ostala bez výsledku, preto mal oprávnenie uplatniť svoj nárok voči indosantovi. Vzhľadom na to, že žalovaný ako indosant opomenul svoj garančný záväzok za zmenku vylúčiť, ďalšie kroky žalobcu boli len oprávneným výkonom jeho veriteľského práva k zmenke.

10. Nesprávne právne posúdenie vytýkal žalovaný aj vo veci posúdenia prípustnosti kauzálnych námietok podľa § 17 zmenkového zákona. Aj vo vzťahu k tejto námietke odvolací súd, zhodne s názorom súdu prvej inštancie konštatoval, že jedinou teoreticky možnou obranou zmenkového dlžníka sú kauzálne námietky. Avšak pripustenie kauzálnych námietok v kontexte s ostatným znením zmenkového zákona, ako aj § 495 Občianskeho zákonníka, závisí na schopnosti dlžníka preukázať vedomé alebo hrubo nedbanlivostné konanie na škodu dlžníka zo strany majiteľa zmenky pri jej nadobúdaní. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že v čase, kedy žalobca zmenku a kauzálnu pohľadávku nadobúdal, konal vedomo na škodu žalovaného. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že nebolo preukázané konanie na škodu žalovaného zo strany žalobcu, ani prostredníctvom zmlúv o postúpení, ani prostredníctvom výšky odmeny za postúpené pohľadávky a napokon ani svedeckými výpoveďami. Žalovaný mal za to, že vylúčenie zodpovednosti v zmluve o

postúpení pohľadávky sa má vzťahovať aj na zmenkové vzťahy, čo je však mylný záver, odporujúci zmenkovému právu. Práve postup žalobcu, ktorý najprv vymáhal kauzálne pohľadávky, neuvedomujúc si, že disponuje zmenkami, z ktorých je zviazaný nielen zmenkový dlžník - fyzická osoba s neistou bonitou, ale aj finančne schopný indosant, svedčí nielen o jeho prvotnej neznalosti jeho práv, ale aj o jeho dobromyseľnosti. Odvolací súd vyslovil, že žalovaný sa v snahe sanovať svoje pochybenie pri rubopisovaní zmenky, snaží preukázať škodlivé alebo šikanózne správanie žalobcu, čo však preukázané nebolo, a preto kauzálne námietky účinné nie sú.

11. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalovaného spočívajúcou v tvrdení, že vzhľadom na charakter zmenky ako zmenky spotrebiteľskej, mu prislúcha ochrana pred zneužívaním spotrebiteľskej zmenky. Poukázaním na § 17 ods. 1 a 2 zmenkového zákona, mal odvolací súd za to, že nielenže záväzok žalovaného nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale vznikol ex lege z titulu garančného účinku indosamentu, ktorý vyhotovil bez vylúčenia garancie. Keďže žalovaný sám spotrebiteľom nie je, bolo by v príkrom rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ by sa úspešne domáhal právnej ochrany, ktorá prislúcha len subjektom, ktoré sú spotrebiteľmi.

12. Vo vzťahu k návrhu žalovaného na vyslovenie prípustnosti dovolania proti rozsudku v súlade s § 238 ods. 3 O. s. p., odvolací súd uviedol, že návrh žalovaného na pripustenie dovolania z dôvodov uvedených a z otázok položených v jeho odvolaní, nepredstavuje riešenie závažných právnych otázok, ktoré doposiaľ judikatúrou vyšších súdov neboli posúdené, alebo výklad ktorých v judikatúre vyšších súdov nie je ustálený alebo je odvolacím súdom riešený inak ako ustálenou judikatúrou vyšších súdov.

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 223 - 235), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

14. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) namieta, že odvolací súd nepripustil kauzálne námietky dovolateľa pre údajné nepreukázanie vedomého konania žalobcu na škodu dovolateľa. Za nesprávny označil záver odvolacieho súdu, že žalobca preukázal „dobromyseľnosť“, keď sa pokúsil vymôcť pohľadávky od pôvodných dlžníkov, skutočnosť ktorá - podľa záveru odvolacieho súdu - svedčí o nevedomosti žalobcu, že zmenky si môže uplatniť proti finančne schopnému indosantovi. Dovolateľ považuje uvedený názor odvolacieho súdu za nesprávny z dôvodu, že ho odvolací súd nesprávne právne posúdil. Dovolateľ poukázal na uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 12. mája 2010, sp. zn. 5MOBdo/4/2009, podľa ktorého „Dlžníkom z takejto zmenky dáva zákona len možnosť námietky, že majiteľ zmenku nadobudol v zlej viere, alebo sa pri jej nadobúdaní previnil hrubou nedbanlivosťou“, podľa dovolateľa právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je správny.

15. Ďalej dovolateľ namietal, že odvolací súd sa nezaoberal účelovou, násobnou indosáciou zmenky medzi personálne prepojenými spoločnosťami, ktorej cieľom bolo vylúčenie kauzálnych námietok žalovaného, pričom nadobudnutie zmenky žalobcom nastalo až právnom audite postúpenia pohľadávok a zmienek, od predchádzajúceho majiteľa zmenky. Má za to, že odvolací súd neposúdil celú kauzu v kontexte dôkazov predložených stranami sporu, ako aj „kauzu“ účelového postupovania zmenky správne. Dovolateľ poukázal na rozhodovacia prax najvyššieho súdu, konkrétne na rozhodnutia pod sp. zn. 2Obo/87/2009, 2Obo/17/2009, z ktorých vyplýva, že vyvodíť záver, že majiteľ zmenky konal pri jej nadobúdaní vedome na škodu dlžníka, je možné len z nepriamych dôkazov. Ďalej poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/799/2011. Výtýkal súdu prvej inštancie, že dôkazy vyhodnotil izolovane, formálne a nie aj v hlbšom kontexte, pričom odvolací súd závery súdu prvej inštancie len automaticky schválil a prebral. Z vykonaných dôkazov dostatočne vyplýva, že žalobca sa dopustil pri nadobúdaní zmenky vedomého konania na škodu žalovaného v zmysle ustanovenia čl. I § 17 zákona č. 191/1950 Zb. zákon zmenkový a šekový). Z tohto dôvodu sú podľa dovolateľa kauzálne námietky prípustné. Ďalej uviedol, že vedomé konanie na škodu dlžníka sa podľa dovolateľa posudzuje podľa ustanovenia čl. I § 17 ZZŠ z hľadiska subjektívneho vzťahu nadobúdateľa zmenky k prevodu zmenky v čase jej nadobudnutia a šikanóznym výkonom práva v zmysle § 3 Občianskeho

zákonníka sa posudzuje z hľadiska objektívnej spoločenskej prijateľnosti takéhoto konania. Ustanovenie čl. I § 17 ZZŠ predstavuje dodatočný prostriedok ochrany pred nepoctivým nadobúdateľom zmenky, ktorý pôsobí popri § 3 Občianskeho zákonníka nad jeho rámec, a nie namiesto neho. Výklad súdov, ktorý vylučuje mimoprávne pravidlá správania, zakotvené vo všeobecnom predpise je podľa dovolateľa formalistický a nesprávny. Nesprávnosť právneho názoru vo veci konajúcich súdov odvolateľ preukazoval odkazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 1735/07, sp. zn. III. ÚS 72/2010, sp. zn. III. ÚS 341/07, uznesenie najvyššieho súdu z 26. januára 2011, sp. zn. 1Obdo/59/2010 a rozhodnutia súdov Českej republiky. Podľa dovolateľa odvolací súd ignoroval názor najvyššieho súdu vyjadrený v jeho rozhodnutiach a nevenoval zvýšenú pozornosť námietkam žalovaného v rozsahu konania žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom a šikanóznym výkonom práva.

16. K ďalšej námietke dovolateľa týkajúcej sa neprihliadnutia na skutočnosť, že zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou žalovaný uviedol, že odvolací súd namiesto toho, aby sa vysporiadal s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení sp. zn. 2Obdo/19/2014 ohľadne nutnosti posúdenia zmenky ako neplatnej, nakoľko v konaní uplatnená zmenka je zmenkou spotrebiteľskou, sa iba stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie v konštatovaní, že účastníkom tohto sporu nie je spotrebiteľ. Podľa dovolateľa, mal odvolací súd pripustiť jeho námietky, nakoľko je žalovaný zo zmenky, pričom zviazanosť vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko v konaní je nesporné, že zmenka vznikla na základe dohody o vyplňovacom práve k zmenke ako zabezpečovací inštitút k spotrebiteľskému úveru.

17. Na záver dovolateľ uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považuje za nezákonný a spočívajúci v nesprávnom posúdení veci v podstatných otázkach, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli jednoznačne vyriešené podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., keď ignoruje závery spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20. októbra 2015 a závery z nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 457/2010, teda vyslovené pravidlo, že zákaz zneužitia práva je silnejší než dovolenie dané právom.

18. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 C. s. p. odmietol. Uznesenia najvyššieho súdu uvádzané žalovaným nepredstavujú podľa žalobcu ustálenú rozhodovaciu prax s odkazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017. Zároveň žalobca poukázal na rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 3Obdo/15/2017, 3Obdo/57/2017 a 3Obdo/46/2017, ktorými už boli odmietnuté tri dovolania podané žalovaným v ďalších obdobných sporoch vedených medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca dodal, že predmetná právna otázka už bola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyriešená a odvolací súd rozhodol v jej súlade.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť.

20. Žalovaný v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

21. V zmysle ustanovenia § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p. Otázka posúdenia či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (k tomu vid' napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

22. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

23. V zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte tohto uznesenia dovolacieho súdu len „právna otázka“).

25. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. je relevantná právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak dovolateľ v dovolaní, vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie najvyššieho súdu z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017).

26. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie najvyššieho súdu z 13. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016).

27. V uznesení z 8. júna 2017. sp. zn. 3Cdo/52/2017 zároveň dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu 26. septembra 2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016).

28. Vychádzajúc z vyššie citovanej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je povinnosťou dovolateľa, pri vymedzení dovolacieho dôvodu v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť a zároveň ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. musí dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu

meritórneho dovolacieho prieskumu, v opačnom prípade dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

29. Žalovaný namieta nepripustenie kauzálnych námietok a odmietnutie aplikácie niektorých zásad súkromného práva. Dovolacie námietky vznesené žalovaným sú pritom totožné s námietkami, ktoré boli už predmetom dovolacieho prieskumu v skôr vydaných rozhodnutiach najvyššieho súdu (viď napr. uznesenia z 18. apríla 2017, sp. zn. 3Obdo/15/2017 a zo 14. februára 2018, sp. zn. 1Obdo/12/2018) a na záveroch v nich vyslovených zotrúva aj v rozhodovanej veci. Dovolateľ v uvedených konaniach vyvodzoval prípustnosť dovolania z odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), najvyšší súd však konštatoval, že vymedzenie dovolacieho dôvodu nezodpovedá požiadavkám podľa § 432 ods. 2 C. s. p. S uvedeným záverom sa stotožnil najvyšší súd aj v prípade dovolaní uplatnených žalovaným v konaniach vedených na najvyššom súde pod sp. zn. 3Obdo/64/2018, 5Obdo/57/2018 a 4Obdo/94/2018 pre dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

30. Uvedený záver je potrebné aplikovať aj v tu posudzovanej veci, keď z obsahu dovolania nie je možné zistiť, aké konkrétne právne otázky navrhuje žalovaný podrobiť dovolaciemu prieskumu. Rovnako v zmysle ust § 432 ods. 2 C. s. p. v dovolaní absentuje vymedzenie, v čom dovolateľ považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne v konkrétosti s poukazom na vymedzenie právnej otázky významnej pre rozhodnutie vo veci. Žalovaný zároveň neuviedol, ako mal odvolací súd nastolenú právnu otázku riešiť.

31. Dovolací súd považuje za potrebné dodať, že dovolateľ namietal aj ním tvrdený odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1Obdo/59/2010, 5MObdo/4/2009, resp. od spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 93/2015; ako aj rozhodnutí odvolacieho súdu sp. zn. 2Obdo/19/2014, 2Obo/17/2009 a 2Obo/87/2009. Keďže dovolateľ svoje dovolanie dôvodil výlučne ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., tieto námietky dovolací súd nemohol posudzovať.

32. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného odôvodnené podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. nie je vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C. s. p., preto dovolací súd jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania, a teda otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.